

[Rytter.]

Jeg holder mig stadig til Byretten. Vi har i Byretten en saakaldt 16de Afdeling, som behandler alle de Sager, der hedder Alimentationssager. Af disse Sager er der ca. 500 om Aaret. Der fødes i København mellem 2 000 og 3 000 uægte Børn, og 500 af disse Sager kommer altsaa for Byretten. Man spørger: Ja, men hvor bliver alle de andre Sager af, naar kun 500 kommer til Byretten? Dem bliver man af med paa den Maade, at i de fleste Tilfælde opstaar Spørgsmaalet overhovedet ikke; Faderen ordner sig med Moderen enten privat eller ved Hjælp af en Væрге, og Pengene bliver sat i Overformynderiet, eller ved at indgaa Forlig for Overpræsidenten eller Politiet eller Magistraten. Men naar vi faar denne Lov, hvordan gaar det saa? Vil man saa i Byretten kunne nøjes med 500 Sager af disse? Nej, det kan man ikke. Vi vil i Byretten være tilfredse, hvis Sagerne Antal kun vil blive fordoblet eller tredoblet. Man maa huske paa, at naar denne Lov bliver gennemført, afskaffes med eet Slag alt, hvad der hedder frivillig Ordning for Byretten. Men ikke blot det, man kan ikke engang indgaa en frivillig Ordning for Overpræsidenten eller Politiet, som man nu kan; hvis Overpræsidenten eller Politimesteren nærer nogen Betænkelighed, skal han svare nej. De maa gaa til Domstolene. Dertil kommer, at nu bliver vedkommende Mandsperson mere interesseret i ikke at faa Forlig end før; naar han før gik paa Forlig, var det kun om det økonomiske Ansvar, han derved paadrog sig; men for Fremtiden har det Betydning for Kone og Børn med Hensyn til Spørgsmaalet om Navn og Arveret. Med andre Ord: en Mængde Tilfælde, som før er ordnet uden om Retten, tvinges nu ind for Retten.

Endvidere vil jeg bede ærede Medlemmer tænke paa, hvor mange Sager der senere vil opstaa. Selvfølgelig vil mange Mænd gaa ind paa en Ordning, fordi de nødigt vil have Tilfældet frem for Familien, Fader, Moder o. s. v. Senere, naar der er Skifte, spiller det, de er gaaet ind paa, en stor Rolle, og saa tillader Lovforslaget dem at tage Sagen op paa ny, naar der findes en Grund dertil, f. Eks. hvis Manden senere kommer i Tanker om, at han vist ikke var den eneste Barnefader; der var vistnok flere, derfor taler noget, som han nu har faaet at vide. Paa denne Maade frygter vi, at der ogsaa vil komme mange Sager frem. Ligeledes naar Manden er død og Boet behandles af Skifteretten. I den nævnte Byretsafdeling vil vi med andre Ord faa en Mængde

Sager, som vi ikke tidligere har haft, og ikke nok med det, de bliver ogsaa langt, langt vanskeligere end dem, vi før har haft. Hidtil skulde vi kun afgøre det gennemgaaende simple Spørgsmaal: Har du haft Samleje med Kvinden eller ikke inden for det og det Tidsrum? Men det bliver ikke nok i Fremtiden. For Fremtiden skal Domstolene paa alle mulige Maader sikre sig; at der ikke kan have været andre Fædre; det faar Betydning for Kone og Børn med Hensyn til Navn og Arveret. De Sager, der tidligere har voldt forholdsvis lille Ulejlighed, vil fremtidig paa Grund af de Konsekvenser, man knytter til dem, blive meget besværlige.

Dertil kommer, at Lovforslaget vil kunne medføre nogle af de mest uhyggelige Processer, jeg kan tænke mig — jeg ved ikke, om jeg ser forkerk paa det, men jeg vil i hvert Tilfælde bede den højtærede Justitsminister overveje Spørgsmaalet. Ifølge Lovforslaget har Faderen Arveret efter Barnet; dette maa efter min Mening medføre, at Faderen faar Ret til at faa Paterniteten fastslaaet. Selvfølgelig vil dette Spørgsmaal kun komme frem i faa Tilfælde, i Almindelighed er det Moderen, som er interesseret i at faa Paterniteten fastslaaet. Lad os nu tænke os det Tilfælde, at Moderen har faaet et uægte Barn og overhovedet ikke vil have noget med Faderen at bestille, og at han ikke vil betale Underholdsbidrag. Moderen, som er meget velhavende, dør, medens Barnet er 1 eller 2 Aar, det vil sige, at i 17—18 Aar kan det ikke oprette Testamente. Faderen, som har Arveret efter Barnet, maa selvfølgelig kunne anlægge Sag mod Moderens Bo. Jeg ved ikke, hvad man vil synes om den Slags Processer, at man nu ogsaa skal kunne opleve, at Barnefaderen for eventuel Arvs Skyld er direkte interesseret i at faa Paterniteten fastslaaet. Jeg ser ikke rettere, end at det maa være Konsekvensen. Muligvis vil Faderen være for respektabel til af Hensyn til sit gamle Forhold til Moderen, som nu er død, at anlægge Sag, men Faderens Arvinger maa ogsaa have Ret til at rejse Sag i saadanne Tilfælde. Jeg ved, at den højtærede Justitsminister vil indvende, at der kun vil blive meget, meget faa Tilfælde af den Slags. Det er jeg enig med Ministeren i. Men hverken den højtærede Justitsminister eller senere Justitsministre vil kunne hindre, at saadanne Sager opstaar, hvis de Konsekvenser, jeg her drager, er rigtige.

Foruden for Byrettens 16de Afdeling vil de nye Regler ogsaa faa stor Betydning ved Skifteretsbehandlingen, saaledes at ogsaa